

Bayer Zsolt: Combunk húsa

2010 november 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

1

Átlag: 1 (1 szavazat)

Mérték

„E gyáva népet meg nem átkozom,Az nem hibás, annak természete,Hogy a nyomor szolgává bélyegezze,S a szolgaság vérengz? eszközévéSülyessze néhány dölyfös pártüt?nek.Csak egyedül én voltam a bolond,Hivén, hogy ilyen népnek kell szabadság.”

Igen. Ez a szabadság örök kérdése. S hogy lehet-e, legf?képpen pedig: szabad-e csalódni a szabadságban? Hogy lehet, az biztos. Hogy szabad-e – nem tudom. Csak nagyon félek, hogy nem szabad.

S egyszer azt is muszáj lesz meggondolni: mi is az a szabadság?

Hogy szabadság-e a nyomorúság? A „sivárság, lelki restség” és az „ezernyi fajta népbetegség” … Szabadság-e ez mind, ha a tetején ott trónol a valódi szabadság, s ha nem tiltja meg senki a nyüszítést…

„Szívem mindig szorul, ha éhez? nép
Itéletét látom nagyok felett.
Ha sárba hull a fényes, kárörömmel
Szemléli a pór, gúnnyal illeti,
Mint hogyha ön mocskát is igazolná.”

Uzsorások markában volt az ország. Sokáig, nagyon sokáig. És emberfeletti a harc, amit ellenük végig kell vinni.

A nép addig eljutott már gondolatban, hogy „ami van, széthull darabokra”.

De vajon addig eljutott-e, hogy a szabadság cserepeit majd egészen másképpen kell összerakosgatni?

Vagy – ha úgy érzi – megint elkezd majd elölr?l mindent?

„(…) hisz a tömeg
A végzet arra ítélt állata,
Mely minden rendnek malmán húzni fog,
Mert arra van teremtve. Már ma mentsd fel:
Amit te eldobsz, ? meg nem nyeri,
És új urat keres holnap magának.
Vagy azt hiszed, hogy ülhetnél nyakán,
Ha a gazdának szükségét nem érzi?
Ha kebelében öntudat lakik?”

Az uzsorások ebben bíznak. Az uzsorások ebben érdekeltek. Az uzsorások fel nem adják.

Ahová nyúlsz, ahová érsz, ahol valamit kicsit megkapargatsz, az ? hullaszagú örökségükre találsz. Mindenütt. S most fennhangon hirdetik:

„Odább! Ez a hely itten az enyém.
Veszélyben a hon, hogyha nem beszélek.”

És beszélnek.

Szabadságról, demokráciáról, jogról és jogállamról, intézményrendszerekr?l, s a fülemüle füttyér?l.

A nép pedig már figyel…

Akik most fennhangon féltenek mindent, azok tettek tönkre mindent. Legf?képpen a hiteket és a reményeket. Akik most farkast kiáltanak, mind-mind a nyomorúságok demokráciáját szeretik. De azt szeretik. Kiszolgáltatottság legyen alant, segély, s a porba sújtottságból táplálkozó alázat és hála. Tenyérb?l evés. Irigység és gy?lölet. Ezt értik, ezt szeretik, ehhez tudnak viszonyulni, ezt tudják kezelni. S ha valaki az uzsorásoknak támad, mindjárt elkezdik szítani a viszályt.

Ha valaki a nép helyett az uzsorásokat akarja nyúzni, azok mindjárt az elveszett szabadságot siratják, s a nép…

Nem tudom, mit tesz a nép.

Talán átlát végre a szitán. Talán nem lehet többé becsapni. Talán tudja, ha visszajönnének az uzsorások, eltöröltetne a válságadó, maradna a végkielégítésnek csúfolt szabad rablás, visszajönne a gumibot és a vízágyú, a kordonok, megnyílnának a börtönök a „haveri kutyák” el?tt, és felvennénk sok-sok hitelt megint.

Az ükunokáink vérére innánk…

És susogná a nádas, ez a szép szabadság.

Nem tudom, mit akar a nép.

S hogy elhiszi-e: ha már combunk húsából kell vágnunk, hát ne Shylockot etessük, hanem inkább a griffmadarunkat, akinek hátán felszállhatunk az égig ér? fa tetejére.

Ezerszer inkább!
Bayer Zsolt , magyarhirlap.hu

Ajánló